

Cigány II.

Akácos út, ha végig megyek rajtad én,
Eszembe jut egy régi szép regény:

Nyáreste volt, madár dalolt a fán,
S ott kóborolt, csavargott egy cigány,
Megszólítám: De jó hogy megtalállak itt,
A legszebb lány tudod-e, hol lakik?
Ott arra lenn, túl az akácsoron,
Ma estelen, egy ház elé osonj!

Refrén:

Egy ablaknál! Állj meg cigány,
Úgy muzsikálj, hogy sírjon az a szép leány,
Olyan legyen, mint egy szerelmi könnyes
vallomás.

De csak csendesen, ne hallja senki más.

Az éjmadár átsuhan a városon,
Éjfélre jár, s én az utcát rovom,
A holdsugár deres hajamra sűt,
Hideg, sivár csend honol mindenütt.
Azóta rég a más asszonya lett a lány,
De a dal még fülébe cseng talán
Én Istenem! A múlt, hogy elszaladt,
És énnekem csak e kis dal maradt:

Refrén:

Egy ablaknál! Állj meg cigány,
Úgy muzsikálj, hogy sírjon az a szép leány,
Olyan legyen, mint egy szerelmi könnyes
vallomás.

De csak csendesen, ne hallja senki más.

Cigányasszony sátora, ladi-ladi-lom,
sárgaliliom.

Leégett az éjszaka, ladi-ladi-lom, sárgaliliom.
Én a vajdát nem bánom, csak a lányát
sajnálom,
Ő volt sej, az a zimberi-zombori szépasszony,
Jó asszony, ladi-ladi-lom, sárgaliliom.

A kisasszony Pozsonyban, ladi-ladi-lom,
sárgaliliom.

Selymet lopott a boltban, ladi-ladi-lom,
sárgaliliom.

Ne bántsa őt a boltos úr, mert az apja
földesúr,

És az anyja a zimberi-zombori szépasszony,
Jó asszony, ladi-ladi-lom, sárgaliliom.

Csonka Magyarországnak, a délkeleti
táján,

Élt egyszer egy cigánylegény, meg egy szép
cigánylány,

Zöld erdő volt a tanyája, puha pázsit a
párnája,

Selyem levél takarta be, ha hideg jött rája.

Este mikor kigyúlnak a csillagok az égen:
Cigánylegény hegedűje szól az erdő szélén
Belesír az éjszakába, mesét mond a kicsi szája,
Szerelemből simul hozzá tündér szép babája.

Egyszer aztán meglátta a királyfi a lánykát.
Vett is néki selyemruhát, ezüstös topánkát.
Kastélyába felvitette, rózsavízben fürösztötte:
Imádta a menyasszonyát, azt a szép
cigánylányt.

És amikor kihunynak a csillagok az égen:
Cigány legény hegedűje nem szól úgy, mint
régén.

A vadgalamb is azt bűgja, mindig csak azt
turbékolja:

Bánatában szakadt meg a hegedűje húrja.

Alacsony ház, füstös kémény,

Ott lakik egy cigánylegény.

Szépen szól a hegedűje,

Elhagyta a szeretője.

Megyek az úton lefelé
Senki se mondja, gyere bé,
Csak egy legény mondja nékem, hogy
Gyere bé te szerencsétlen.

Én csak mindig arra kérlek,
Légy hű hozzám, amíg élek.
Ha nem szeretsz, azt is mondd meg,
Ne csalj meg egy igaz szívet.

Eltörött a hegedűm, nem akar szólani,
Rózsai, Rózsai mi bajod? Mért nem akarsz szólani.
A hegedűm majd megreparálom...
Szólalj meg hát, rubintos virágom.

Hozok mosdóvizet is gyöngypatak vizéből,
Ellopom a színét is rózsá levelétől.

/:Te leszel a legszebb a világon,
Szólalj meg hát, rubintos virágom.:/

Ördög bújt a vonóba, attól tüzes a nóta,

Járjuk rózsám csuda módra!

Ne sajnáld a topánkát, akárhogy is csodálják,
Lesz majd másik virradóra.

Nincs jobb csárdás, mint a ropogós:

Hipp-hopp, járjuk ezt a kopogóst:

Ördög bújt a vonóba, attól tüzes a nóta,

Táncoljunk hát csuda módra.

Galamb szállt a szívemre, itt vergődik pihegve,
Úgy vágyom a szerelemre.

Hogyha jön a vasárnap, várom én a babámat,
Mert csak ő jár az eszembe'.

Édes rózsám add a kezedet,

Hadd táncoljak mindig csak veled!

Galamb szállt a szívemre, itt vergődik pihegve,
Úgy vágyom a szerelemre.